

SÍK SÁNDOR VERSEI

HALOTTI BESZÉD A MEZEI VIRÁGOKHOZ

*Esteledik, de még zöldek az árnyak.
Köröskörül a szép mezőn kaszálnak.
A tarka-barka sok szelíd virág
Fejét lehajtja, megadja magát.*

*Suhog a fű, a kasza éle serceg.
Derék kaszák, pihenjeteek egy percet,
Engedjeteek, hadd váltok egy komoly szót
Szegény füvekkel, talán az utolsót.*

*Esendő füvek, halandó virágok,
Jószívvel voltam mindig én hozzátok,
Nem téptelek le, ott szerettelek,
Ahová a Jóisten ültetett.*

*Hadd mondok el hát búcsúzó beszédem
Ezen a csendes, imádkozó réten,
Amíg az illat, a virág imája
Felelni tud még lelkem sóhajára.*

*Hát, testvérekék, virágocskák, füvecskék,
Mentek ti is, mint elmennek a fecskék,
Mint lomb a fáról, kézből a kasza,
Es annyi más még — elmegyünk, haza.*

*Azért, testvérekék, bizony mondok nektek:
Mikor a kaszaélről leperegtek,
Ne magatokért imádkoztatok,
Félig már üdvözültek, illatok.*

*Könyörögjeteek hulltotookban értünk,
Kik ma, vagy holnap nyomotokba érünk,
Hogy ne legyünk rútabbak nálatok,
Kik szépségben élteteek s haltatok.*

NYÁRVÉGI REGGEL

*Aranyporos nyárvégi reggel,
Gyomlálsz a kertben szorgalmas kezekkel.
Pedig a nyár
Lassan lejár.
A kardliliom kardja hegye sárgul.
Hull a szírom az öntözött virágról;
Lassan elkezdí csomagolni már
Zöld podgyászát a fák alatt a nyár.*

*Nyár, szép arany nyár, jó meleg,
Engedd, hogy szépen kérjelek,
Csak egy nagyon nagyon picit
Lassítsd lehellet lépteid,
Hadd hallgassuk még egy picinykét
A vadgalambot meg a cinkét,
Hadd ülteteünk még egynehány
Margarétát meg tulipánt.*

Hadd legyen még egy csepp nyarunk,
Gyomlálni kócos udvarunk,
Fáradt szivünkbe gyűjteni,
Ami a nyárban isteni,
Hogy ködöt, esőt megelőzve
Suhannánk át a sárga őszebe,
A sárga csendbe,
Magunk körül piros tavaszt teremtve.

KÉZRÁTEVÉS

Azelőtt tudtam, ki vagyok,
Most nem tudom.
Akartam is, sokat, nagyot,
S ma hányszor cserben nem hagyott
Öreg lovam, rozsdát fogott
Akaratom!

Embereket is, arcokat,
Ki jó, ki rossz?
Akárcsak édes magamat,
Úgy ismertem mindnyájukat,
És tudtam is, mi a szabad?
Mi a tilos?

Bizony, hogy most nem kérdezem,
Ki rossz, ki jó?
Mindenkinek testvéresen
Elébenyujtom két kezem.
En felperes már sohasem,
Hát még bíró!

Két kézen át amit tudok,
Vajmi kevés!
Tudni kevés, érteni sok,
Mindnyájunk arcán ott sajoj,
Mindannyiunkkal köz kapocs:
A szenvedés.

Több és nagyobb ez a kevés,
Mint bármi más:
Ez a Krisztus-kézzártevés,
Mindnyájunkért engesztelés,
Embernek emberrélevés,
Megújulás.

ESIK ESŐ

Bagolyirtás, Bögösrét és Ágasvára.
Esik eső hegyen-völgyön fűre-fára.
El-elhagyja, nekibuzdul, újrakezdi,
Csatornáit hétszer egy nap megereszti.

Mezítlábás Mari néni a pitarban
Gyönyörködik a zuhogó zivatarban.
Minduntalan lelkendezve kiabálja:
Jó kis eső, köt a krumpli valahára.

Joskó bácsi, öreg szlovák, hetven felé,
Eresz alól nézeget a földje felé.
Káromkodni nem szokott, de most nem állja.
Pedig attól föl nem áll a gabonája.

Mennyországban Szent Péternek van a napja.
A csatornát nyitogatja, csukogatja.
Szakállába mondogatja mosolyogva:
Fiacskáim, várjatok a sorotokra.